

عنوان مقاله:

نظریات ادبی دکتر غلامحسین یوسفی درباره صورت و معنی شعر

محل انتشار:

فصلنامه کاوش نامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 19، شماره 37 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

ابراهیم رنجبر - دانشیار دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

دکتر غلامحسین یوسفی یکی از استادان مسلم زبان و ادبیات فارسی و در زمینه علوم و نظریه‌های ادبی، صاحب‌نظر بود و نقد و نظرهای ارزشمندی در ارزیابی شعر فارسی، از خود به جا گذاشت. به اعتقاد او آثار ادبی و خصوصا اشعار ماندگار فارسی، در عین حال که از ماهیت ادبی و شروط هنری برخوردارند، رسالتهای اجتماعی بر عهده دارند. او در نقد عملی تعدادی از اشعار ماندگار فارسی، نشان داده است که هر شعری که ماهیت هنری دارد، باید معنی و صورتی داشته باشد. صورت بیمعنی و معنی بیصورت نمیتواند موثر و ماندگار باشد، در نتیجه از هدف اجتماعی خود باز میماند. هرچند صورت و معنی جدا از هم قابل تحقق نیستند، در هماهنگی برای آفرینش اثر ادبی، معنی به اندازه صورت اصالت دارد و در عین حال یکی از شروط ماندگاری هنر این است که صورت تناسب لازم و کافی را با معنی داشته باشد. در این نوشته دیدگاههای او را در مورد اهمیت و اصالت صورت و معنی، تناسب میان آن دو، آثار هماهنگی صورت و معنی متناسب و رسالت‌های آثار هنری بررسی کرده‌ایم. نتیجه این است که معنی بیصورت هنر محسوب نمیشود و صورت بیمعنی ماندگار و موثر نیست و اثر هنری که موثر نباشد، نمیتواند نتیجه اجتماعی داشته باشد و عملا از شروط شهرت و ماندگاری عاطل می شود.

کلمات کلیدی:

غلامحسین یوسفی، نظریه ادبی، اثر ادبی، شعر فارسی، صورت و معنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1734360>

